

Arrest

nr. 276 956 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, B. H., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bajram Curri (Tropojë) en beschikt u over de Albanese nationaliteit. Tijdens uw studies voor bio-ingenieur aan de universiteit van Tirana woonde u in bij uw oom S. (...), de oudste broer van uw vader, in Durrës. In die tijd, meer bepaald op 21 april 2009, doodde uw neef K. (...), een zoon van S. (...), twee personen, Sh. K. (...) en Sa. L. (...), en verwondde hij een derde persoon, I. K. (...), omwille van een eigendomsconflict. U kwam dit te weten nadat u terugkwam van uw lessen en u een grote politiemacht zag staan aan het huis van uw oom. Nadat de politie duidelijk had gemaakt dat u daar niet kon blijven, ging u naar uw ouders in Bajram Curri en dook daar onder. Enkele

dagen na de moord stuurde uw oom vertegenwoordigers van een verzoeningscommissie naar de getroffen families om een garantie te verkrijgen dat de verdere familieleden niet betrokken zouden worden in de bloedvete. Beide families weigerden dit. Omdat uw ouders bang waren dat er u iets zou overkomen, besloten ze om u naar Kosovo te sturen, waar u bij een bevriende familie bleef. U voelde zich daar echter nooit helemaal veilig en kreeg twee of drie bedreigingen op uw facebookaccount. Daarom besloot u om op 26 april 2013 naar Zweden te vliegen. Van daaruit probeerde u meermaals richting Engeland te reizen en werd u meermaals onderschept door de politie. Na ongeveer een maand proberen werd u in Calais in een gesloten centrum geplaatst en naar Albanië gerepatriëerd. Na uw aankomst in Albanië ging u eerst nog een week naar uw ouders voordat u terugkeerde naar Kosovo. U leerde uw vrouw kennen via een koppelaar en verhuisde in februari of maart 2018 naar Tirana, waar u meteen bij haar ging inwonen. U bleef steeds binnen omwille van de angst die u had voor bloedwraak. Op 26 juni 2021 besefte u dat u geen pampers of melk meer had voor uw zoon U. (...) en besloot u naar buiten te gaan om die te kopen. Toen u de winkel verliet, naderde een grijze auto met daarin twee personen. De persoon op de achterbank deed de ruit naar beneden, riep naar u en toonde een pistool. U kon ontkomen door de andere kant uit te lopen en een gebouw in te vluchten. Twee dagen later ging u naar de wijkagent en vertelde hem wat er gebeurd was. Hij zei dat u zich, om uw familie te beschermen, binnen moest schuilhouden of nadenken om naar het buitenland te gaan. U nam dit advies ter harte en ging kort hierna paspoorten aanvragen voor u en uw gezin. Op 7 augustus 2021 verlieten jullie Albanië op legale manier. Jullie verbleven eerst tien dagen in Duitsland alvorens naar België door te reizen. De dag na jullie aankomst, op 19 augustus 2021, dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Ongeveer een maand later hoorde u nogmaals van uw familie dat een nieuwe poging van de verzoeningscommissie om een garantie te krijgen dat onder meer u buiten schot zou blijven, mislukt was.

Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u gedood te worden in het kader van bloedwraak omwille van de moorden die uw neef K. (...) in 2009 pleegde. Ook vreest u voor het leven van uw zoon.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uitgereikt op 21 juli 2021; een kopie van een psychiatrisch attest uit Albanië opgesteld op 12 juni 2020 waarin staat dat u aan stemmingswisselingen lijdt en sprake is van een bipolaire stoornis; een nieuwsartikel d.d. 21 april 2009 over de feiten die uw neef toen gepleegd heeft; een kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Durrës van 21 september 2010 waarin uw neef K. (...) schuldig bevonden wordt aan de moord op Sh. K. (...) en Sa. L. (...); een kopie van de uitspraak van het hof van beroep van Durrës van 2 december 2013 waarin de strafmaat van uw neef verminderd wordt; een kopie van het vrijlatingsattest van uw neef opgesteld op 24 oktober 2014; een ongedateerd attest van de dorpsoudste van Margegaj waarin staat dat uw familie in een bloedwraak verwickeld is; een ongedateerd attest van de verzoeningscommissie waarin staat dat uw familie in een bloedwraak verwickeld is; en een tweede, eveneens ongedateerd, attest van de verzoeningscommissie waarin gezegd wordt dat u specifiek in bloedwraak verwickeld bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat u bij een terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde Albanië verlaten te hebben omdat u er betrokken bent in bloedwraak met twee families ten gevolge van moorden begaan in 2009 door een neef van u.

Vooreerst dient er evenwel op gewezen te worden dat uw algemene houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2013 geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Zweden, Denemarken, Nederland en Frankrijk, ook niet toen u in Frankrijk in een gesloten centrum zat in afwachting van uw repatriëring (CGVS B. (...), p. 7-8). Dat u dit niet deed

omdat uw oog op Engeland gericht was (CGVS B. (...), p. 12), kan dit nalaten niet vergoelijken. Immers, van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Ook nadat u Albanië definitief had verlaten op 7 augustus 2021, verbleef u eerst nog tien dagen in Duitsland zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U rechtvaardigde dit door te stellen dat dit was omdat u gehoord had dat er veel Albanezen in Duitsland woonden (CGVS B. (...), p. 5-6). Gevraagd of u opgezocht had of dit ook voor België het geval was, antwoordde u ontkennend (CGVS B. (...), p. 6). Uw algemene houding en het feit in meerdere veilige landen te hebben vertoefd zonder er om bescherming te verzoeken zetten de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen en van de door u voorgehouden vrees danig op de helling.

Dat de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang is, blijkt tevens uit de volgende vaststellingen. Zo beschikt u slechts over een zeer geringe kennis van de families K. (...) en L. (...), voor wie u nochtans een vrees voor uw leven beweert te koesteren. U weet niet of de familie K. (...) vier dan wel vijf broers telt, noch hoe deze broers heten of hoe ze eruit zien. U weet niet hoeveel zoons Sh. (...) heeft, vermoedt enkel dat deze rond uw leeftijd zijn, en weet hun namen niet, noch hoe ze eruit zien. U weet ook niet hoe de vader van Sh. (...) en I. (...) heet. Voorts weet u niet of Sa. (...) met een dochter van Sh. (...) getrouwd was of met een dochter van een van Sh.'s (...) broers. U weet niet hoeveel broers Sa. (...) heeft of hoe die heten. U weet ook niet of zij nog steeds in dezelfde wijk in Durrës wonen. U verklaarde bovendien dat dit u niet echt interesseerde (CGVS B. (...), p. 16). Echter, gelet op de vrees die u verklaart te hebben voor de leden van deze families, kan en mag er verwacht worden dat u zich hierover terdege informeert. Dat u dit niet doet en hier zelfs geen interesse voor heeft, doet eveneens sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen en uw beweerde vrees.

Aangaande uw vlucht naar en verblijf in Kosovo zijn er ook een aantal merkwaaardige en tegenstrijdige elementen. Zo verklaart u dat u bij het aankomen op de plaats delict door de politie weggebracht werd, waarna u naar uw ouders ging, en dat zij beslisten om u naar Kosovo te sturen (CGVS B. (...), p. 12-13 en 17). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat het uw oom was die u aanmaande naar Kosovo te gaan (CGVS E. (...), p. 7 en 8). De verklaringen van E. (...) over uw periode in Kosovo zijn bovendien weinig coherent. Tijdens haar vrij relaas verklaarde ze aanvankelijk dat u slechts een jaar in Kosovo verbleef (CGVS E. (...), p. 7). Gevraagd naar wanneer u naar Kosovo ging, verklaarde ze eerst dat dit in 2017 was, om meteen daarna te zeggen dat u in 2009 op aanraden van uw oom vertrok (CGVS E. (...), p. 8). Hiermee geconfronteerd verklaarde ze dat ze zich vergist had en herhaalde ze haar laatste versie, mat name dat u van de moord in 2009 tot 2018 in Kosovo verbleef (CGVS E. (...), p. 8). Deze onsamenhangende verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. Daarnaast verklaart zij dat u nooit terug naar Albanië geweest bent gedurende die periode, ook niet om kort de grens over te gaan (CGVS E. (...), p. 8). U daarentegen verklaarde wel dat u af en toe kort de grens overging en dan even in een café ging zitten vooraleer terug te keren naar Kosovo om op die manier niet illegaal te verblijven (CGVS B. (...), p. 17). Ofschoon uw echtgenote u pas later leerde kennen, kan toch verwacht worden dat ook zij coherente verklaringen kan afleggen over uw verblijf in Kosovo, temeer zij zich voor haar persoonlijke vrees en de vrees voor jullie zontje volledig baseert op uw wedervaren.

Voorts is ook het gedrag dat u stelde tijdens de periode waarin u verklaarde ondergedoken te zitten, hetzij in Kosovo, hetzij in Albanië, onverenigbaar met de vrees die u beweert te hebben omwille van de bloedwraak waarin u verwickeld zou zijn. U stelt enerzijds dat u zich in Kosovo ook niet helemaal veilig voelde en er daarom ook ondergedoken leefde (CGVS B. (...), p. 5), maar u ging dan wel af en toe de grens over met Albanië en zat daar in een café (CGVS B. (...), p. 17). Nadat u in 2013 gerepatrieerd werd vanuit Frankrijk, keerde u nog terug naar uw ouders en bleef er een week (CGVS B. (...), p. 8). Nochtans noemde u die plaats de plek die u het meest vreest omdat de vermoorde Sh. (...) daar veel kennissen heeft (CGVS B. (...), p. 13). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u het te zwaar vond om uw ouders te moeten missen (CGVS B. (...), p. 21). Dit gaat echter volledig in tegen uw eigen verklaringen dat uw ouders u net naar Kosovo stuurden opdat u zich in veiligheid zou kunnen brengen (CGVS B. (...), p. 17). Vervolgens verklaarde u dat u in 2018 terugkeerde naar Albanië met de hoop dat alles wat genormaliseerd zou zijn en de gemoederen wat bekoeld zouden zijn. U deed hierbij echter nooit navraag over hoe de bloedwraak intussen geëvolueerd was en kon zelfs geen antwoord geven op de vraag waarom u dat niet deed (CGVS B. (...), p. 17-18). Geconfronteerd met het feit het allesbehalve logisch is dat u hier geen navraag naar deed, herhaalde u enkel dat u hoopte dat het beter was geworden zodat u een gezin kon stichten en dat u niet wist hoe u dat onder woorden moest brengen (CGVS B. (...), p. 21). Dat u, die voor zijn leven beweert te vrezen in het kader van een bloedwraak, naar Albanië zou terugkeren zonder zelfs nog maar na te vragen hoe het zit met de bloedwraak, tart elke realiteitszin. Hoewel u verklaarde dat u bij uw terugkomst in Albanië onmiddellijk bij uw echtgenote introk (CGVS B. (...), p. 18), verklaarde zij dat u tussen maart, april 2018 en de zomer van 2018 eerst nog bij een andere vriend woonde en om de twee weken naar haar huis ging om af te spreken (CGVS E. (...), p. 4-5). Deze tegenstrijdige verklaringen tonen

aan dat u geen zicht geeft op uw werkelijke verblijfplaats, noch op uw activiteiten in die periode. Daarnaast verklaarde u dat u op uw hoede was en enkel naar het café onder uw appartement ging (CGVS B. (...), p. 17) en dat u ook af en toe naar buiten ging als u merkte dat de pampers of melk voor uw zoon op waren; u lette er immers niet op of u nog voorraad had van deze spullen (CGVS B. (...), p. 18). Dat u, die in het kader van een bloedwraak zou hebben geleefd, zelfs maar onder uw appartement naar het café ging of niet lette of u alles in voorraad had, is niet geloofwaardig. Dit zijn immers zaken die het verschil kunnen maken tussen in leven blijven of gedood worden. Andermaal strookt het door u gestelde gedrag geenszins met een daadwerkelijke vrees gedood te zullen worden. Dit blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u, terwijl u duidelijk maakte dat u ondergedoken leefde in Tirana, zelf de paspoorten voor u en uw gezin bent gaan regelen bij de politie en dat u ook zelf het medisch attest van 12 juni 2020 bij de dokter in Shkodër bent gaan halen (CGVS B. (...), p. 7, 9).

Tevens wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke geïmagineerde in een bloedvete ondermijnd doordat u drie ongedateerde attesten neerlegt – één van de dorpsoudste en twee van de verzoeningscommissie – waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Naast het feit dat documenten hoe dan ook slechts bewijskrachtig zijn indien ze ondersteund worden door geloofwaardige, coherente en overtuigende verklaringen, quod non in casu, en naast het feit dat de twee attesten van de verzoeningscommissie geen officiële hoofding en stempel dragen, dient ook vastgesteld te worden dat de tekst van het attest van de dorpsoudste enerzijds en het attest van de verzoeningscommissie ondertekend door A. R. (...) anderzijds in exact hetzelfde lettertype en dezelfde lettergrootte werden opgesteld, dat de eerste zin en meerdere andere frases exact dezelfde tekst betreffen, waarbij op bepaalde plaatsen zelfs exact dezelfde spaties worden gelaten tussen de woorden, wat hoogst merkwaardig is aangezien de beide documenten van verschillende personen afkomstig zouden zijn. Uit alles blijkt dan ook dat deze geenszins officieel ogende attesten met opzet gefabriceerd werden. Overigens weet u niet wanneer u de attesten van de verzoeningscommissie verkregen heeft, weet u niet hoe vaak deze commissie contact heeft gezocht met de tegenpartijen, en weet u niet wie de mensen zijn die in deze commissie zitten (CGVS B. (...), p. 10-11). Er kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat u die beweert eveneens groot gevaar loopt in de bloedwraak veroorzaakt door moorden gepleegd door uw neef, hiervan op de hoogte bent.

Tot slot kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u persoonlijk ervaren problemen, met name de bedreigingen via facebook en de poging u te vermoorden, waarvan u overigens geen enkel objectief begin van bewijs neerlegde. U maakte duidelijk dat u twee of drie keer via facebook bedreigd werd in 2010 en 2011, maar dat u na 2013 niet meer bedreigd werd (CGVS B. (...), p. 18-19). Uw echtgenote daarentegen verklaarde bij de DVZ dat u na de moordpoging op u in 2018 drie jaar lang bedreigd werd (CGVS Vragenlijst E. (...) ingevuld op 27 augustus 2021, vraag 3.5) om dan op het CGVS te verklaren dat u nooit bedreigd werd, ook niet voordat zij u leerde kennen (CGVS E. (...), p. 9). Hiermee geconfronteerd, verklaarde zij plots dat u wel telefonisch bedreigd werd voordat zij u kende (CGVS E. (...), p. 10). Het louter ad hoc veranderen van verklaringen kan niet als rechtvaardiging weerhouden worden. Over de moordpoging verklaarde u bij de DVZ eerst dat deze plaatsvond op 26 juni 2020, waarna u deze datum corrigeerde naar 21 juni 2021 (CGVS Vragenlijst B. (...) ingevuld op 27 augustus 2021, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat het op 26 juni 2021 gebeurde (CGVS B. (...), p. 14). Na confrontatie bevestigde u enkel de versie op het CGVS (CGVS B. (...), p. 21). Ook uw echtgenote legde tegenstrijdige verklaringen af over deze datum. Bij de DVZ verklaarde zij dat het incident plaatsvond op 26 juni 2018 en dat jullie elkaar pas in 2019 leerden kennen (CGVS Vragenlijst E. (...) ingevuld op 27 augustus 2021, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen hanteerde zij ook de datum van 26 juni 2021 en verklaarde ze dat dit het enige incident was dat plaatsgevonden had (CGVS E. (...), p. 7 en 9). Hiermee geconfronteerd verklaarde ze dat ze door stress en verstrooidheid wat fouten gemaakt had (CGVS E. (...), p. 10). Hoewel ze bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde dat ze zich bij de DVZ vermoeid en gestresseerd voelde en de communicatie met de tolk wat stroef verliep, bevestigde ze dat de verklaringen zoals deze neergeschreven waren bij de DVZ wel correct waren (CGVS E. (...), p. 2). Na confrontatie met het feit dat ze op het CGVS had aangegeven dat jullie elkaar reeds leerden kennen in 2017 terwijl ze op de DVZ over 2019 sprak, verklaarde ze enkel dat jullie in 2019 met elkaar trouwden (CGVS E. (...), p. 10). Bovendien blijkt uit het relaas van uw echtgenote op de DVZ duidelijk zij er een heel andere chronologie op nahield en niet zomaar vergissingen beging uit stress, daar zij expliciet stelde dat ze u nog niet kende toen u in 2018 van Kosovo naar Tirana terugkeerde en zij al even expliciet beweerde dat ze u ook nog niet kende toen de aanslag op u plaatsvond (CGVS Vragenlijst E. (...) opgesteld op 27 augustus 2021, vraag 3.5). Daarnaast zijn jullie beiden tegenstrijdig of er al dan niet op u geschoten werd. Enerzijds stelde u bij de DVZ dat u beschoten werd (CGVS Vragenlijst B. (...) opgesteld op 27 augustus 2021, vraag 3.5) om dan op het CGVS te verklaren dat u dit niet met zekerheid kunt zeggen (CGVS B. (...), p. 19). Hiermee geconfronteerd bevestigde u louter de tweede versie (CGVS B. (...), p. 21). Van dergelijk kernelement mag nochtans verwacht worden dat u wel op de hoogte bent

van het al dan niet beschoten zijn. Voorts verklaarde uw echtgenote wel dat u beschoten werd tijdens deze moordpoging (CGVS E. (...), p. 7).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat u en uw gezin, in het bijzonder uw zoon, daadwerkelijk betrokken zijn in een bloedwraak met de families K. (...) en L. (...) en hierom bij een terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging zouden moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Aldus wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, wordt niet getwijfeld. De feiten gepleegd door uw neef K. (...), zoals gestaafd met een nieuwsbericht en kopies van een aantal juridische documenten, staan hier op zich ook niet ter discussie. De attesten van de dorpsoudste van Margegaj en van de verzoeningscommissie werden hierboven reeds besproken. Het attest van een psychiater uit Skhodër bevestigt dat u een bepaalde psychische problematiek heeft, meer niet. Bovendien maakt dit attest duidelijk dat u voor deze gezondheidsproblemen in Albanië terecht kon voor verzorging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, E. H., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1, A en 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/4, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid*”. Tevens menen zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen louter melding maken van artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of aanduiding hoe deze de voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Daar waar verzoekende partijen de schending inroepen van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet feitelijke

grondslag mist, nu, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift, de bestreden beslissingen geenszins een intrekking van de vluchtelingenstatus betreffen, doch wel een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, waarbij bovendien geoordeeld wordt dat hun verzoek kennelijk ongegrond is in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekende partijen machtoverschrijding aanvoeren doch hierover niet de minste toelichting geven, laat staan aangeven op welke wijze machtoverschrijding zou zijn gepleegd. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissingen schuldig zou hebben gemaakt aan machtoverschrijding. Immers, van machtoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een geïntegreerde vrees

voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.7. De Raad wijst erop dat *in casu* in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden vrees wegens een bloedwraak met twee families ten gevolge van moorden begaan in 2009 door een neef van eerste verzoekende partij. In het bijzonder wordt gemotiveerd dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk betrokken te zijn in een bloedwraak met de families K. en L., aangezien (i) de algemene houding van eerste verzoekende partij slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een nood aan internationale bescherming; (ii) eerste verzoekende partij slechts over een zeer geringe kennis beschikt van de families K. en L., voor wie zij nochtans een vrees voor haar leven beweert te koesteren; (iii) er ook een aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden zijn aangaande de vlucht naar en het verblijf in Kosovo van eerste verzoekende partij; (iv) ook het gedrag dat eerste verzoekende partij stelde tijdens de periode waarin zij verklaarde ondergedoken te zitten, hetzij in Kosovo, hetzij in Albanië, onverenigbaar is met de vrees die zij beweert te hebben omwille van de bloedwraak waarin zij verwickeld zou zijn; (v) de geloofwaardigheid van hun bewering persoonlijk geviseerd te worden in een bloedvete tevens ondermijnd wordt doordat eerste verzoekende partij drie ongedateerde attesten neerlegt waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend; en (vi) evenmin geloof gehecht kan worden aan de door eerste verzoekende partij persoonlijk ervaren problemen, met name de bedreigingen via facebook en de poging haar te vermoorden, gezien zij hiervan geen enkel objectief begin van bewijs neerlegde en verzoekende partijen hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen overtuigende argumenten aanbrengen die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen wijzen op "*inadequate gehooromstandigheden, vanwege de post-COVID-19 gezondheidsmaatregelen*", stelt de Raad vast dat verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* aantonen dat de omstandigheden tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en/of hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van die aard waren dat zij verhinderd werden hun asielmotieven op adequate wijze naar voren te brengen. Verzoekende partijen beperken zich tot algemene kritiek zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de maatregelen genomen omwille van de coronapandemie invloed zouden hebben gehad op hun verklaringen en/of de wijze waarop hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en/of het Commissariaat-generaal werden genoteerd. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen menen in hun verzoekschrift, kan uit het loutere feit dat er plexiglazen geplaatst werden tussen respectievelijk de verzoeker, de tolk en de dossierbehandelaar, bezwaarlijk besloten worden dat de omstandigheden waarin de gehoren plaatsvonden "*ontmenselijkend*" waren. Verzoekende partijen werpen met dit betoog dan ook geen ander licht op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen de houding van eerste verzoekende partij trachten te verklaren door erop te wijzen dat hun vervolgers privépersonen zijn, dewelke niet over dezelfde middelen beschikken als een staat om een persoon op te sporen, meent de Raad dat dit gegeven vooreerst niet volstaat om te verklaren waarom eerste verzoekende partij in 2013 naliët een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Zweden, Denemarken, Nederland en Frankrijk, ook niet toen zij in Frankrijk in een gesloten centrum zat in afwachting van haar repatriëring en ook na haar definitief vertrek uit Albanië op 7 augustus niet onmiddellijk verzocht om internationale bescherming. Immers blijft onverminderd overeind dat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat eerste verzoekende partij dit evenwel naliët, ondergraaft dan ook op ernstige wijze de door haar beweerde vrees om bij een terugkeer naar Albanië gedood te worden omdat zij geviseerd wordt in een bloedwraak. Daarnaast is dit gegeven evenmin van aard om het door haar gestelde gedrag tijdens de periode waarin zij verklaarde ondergedoken te zitten, hetzij in Kosovo, hetzij in Albanië te vergoelijken. Immers zijn de door haar genomen risico's tijdens deze periode van onderduiken allerminst verenigbaar met haar beweerde vrees om in het kader van een bloedvete te worden gedood. Dat zij enerzijds stelt te zijn ondergedoken, doch anderzijds gedragingen stelt waarmee zij het risico verhoogt om geconfronteerd te worden met haar vervolgers, is allerminst plausibel. Dat haar vervolgers privépersonen zijn, doet

hieraan geen enkele afbreuk, temeer nu zij zelf aangaf dat zij ook in Kosovo schrik had dat men haar er zou vinden en vermoorden (notities CGVS B. H., p. 5).

2.2.10.1. Wat betreft de geringe kennis in hoofde van eerste verzoekende partij over de families K. en L., duiden verzoekende partijen erop dat de moord niet door eerste verzoekende partij werd gepleegd en dat eerste verzoekende partij in de eerste plaats probeert vergeten te worden door zijn belagers in plaats van de aandacht op zich te vestigen door vragen te stellen.

2.2.10.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat, gelet op de vrees die eerste verzoekende partij verklaart te hebben voor de leden van deze families, er verwacht mag worden dat eerste verzoekende partij zich hierover terdege informeert en dat de vaststelling dat zij dit niet doet en hier zelfs geen interesse voor heeft, sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar problemen en haar beweerd vrees. De Raad merkt hierbij op dat gezien de verzoeningspogingen tussen haar familie en de families K. en L., kan worden aangenomen dat eerste verzoekende partij zich bij haar eigen familie kan informeren over de families K. en L. Echter blijkt uit niets dat zij via deze weg – waarvan niet kan worden ingezien hoe dit de aandacht zou trekken van haar vervolgers – getracht heeft meer informatie te bekomen over de families waarvoor zij vreest.

2.2.11.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen, benadrukken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij haar echtgenote heeft leren kennen na haar problemen en haar vlucht naar Kosovo. Tweede verzoekende partij was dan ook geen rechtstreekse getuige van de gebeurtenissen en kan bovendien haar man verkeerd begrepen of geïnterpreteerd hebben. Van tweede verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij *“het gehele leven van haar partner (...) voordat zij hem ontmoette”* zou kennen, ook al hebben zij samen een kind.

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel op dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat van tweede verzoekende partij verwacht wordt dat zij het hele leven van haar partner zou kunnen vertellen. Wel mag wel degelijk in alle redelijkheid van haar worden verwacht dat, ofschoon zij elkaar pas later leerden kennen, zij coherente verklaringen kan afleggen over het verblijf van haar man in Kosovo, nu zij zich voor haar persoonlijke vrees en de vrees van hun zoontje volledig baseert op het wedervaren van haar man.

2.2.12.1. Betreffende de opmerking in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij toen zij in 2018 naar Albanië terugkeerde geen navraag had gedaan over hoe de bloedwraak intussen geëvolueerd was en zelfs geen antwoord kon geven op de vraag waarom zij dat niet deed, werpen verzoekende partijen op dat *“het inwinnen van inlichtingen de verdenking van zijn vervolgers zou kunnen wekken en hen aan hem zou kunnen doen denken, terwijl hij al verscheidene jaren probeert vergeten te worden”*.

2.2.12.2. De Raad duidt er evenwel op dat ook hier niet kan worden ingezien hoe het de aandacht zou trekken van haar vervolgers indien eerste verzoekende partij zich bij haar eigen familie in Albanië zou hebben geïnformeerd over de evolutie van de bloedwraak. Dat zij toen zij in 2018 terugkeerde naar Albanië geheel naliet navraag te doen bij haar eigen familie over hoe de bloedwraak intussen geëvolueerd was (notities CGVS B., p. 17-18) en zonder meer terugkeerde naar Albanië, is geenszins plausibel indien zij werkelijk zou worden geviseerd in het kader van een bloedwraak.

2.2.13. In zoverre verzoekende partijen menen dat uit het gegeven dat eerste verzoekende partij meer dan 9 jaar in verschillende Europese landen ondergedoken leefde blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert, bemerkt de Raad dat tal van redenen aan de basis kunnen liggen van het verblijf van eerste verzoekende partij in verschillende Europese landen en dat dit op zich geenszins van aard is om aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade.

2.2.14. Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat verwerende partij stelt dat *“de verzoekende partij niet aantoonde dat zij enig risico zou lopen in het land van herkomst naar aanleiding van het huiselijk geweld van haar voormalige echtgenoot”* doch dat *“in casu (...) er geen twijfels over de huiselijk geweld die ze heeft ondergaan”* zijn, stelt de Raad vast dat nergens eerder door verzoekende partijen op enerlei wijze gewag werd gemaakt van huiselijk geweld en dat ook in het verzoekschrift niet wordt verduidelijkt op welke feiten dit betoog betrekking zou hebben. Er kan dan ook worden aangenomen dat dit een materiële vergissing betreft en dat deze bemerkings geen betrekking hebben op hun zaak.

2.2.15. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat de commissaris-generaal faalt in haar samenwerkingsplicht en in haar plicht om na te gaan of er een vrees tot vervolging of tot ernstige schade

bestaat in hoofde van verzoekende partijen in geval van terugkeer en dat de commissaris-generaal de zaak niet in haar totaliteit bestudeerd heeft, onderstreept de Raad evenwel dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat de zaak wel degelijk in haar totaliteit bestudeerd werd, waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.21.

2.2.16. In zoverre verzoekende partijen menen dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de door hen bijgebrachte stukken, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom de door hen bijgebrachte stukken niet van aard zijn een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Inzake de attesten van de dorpsoudste van Margegaj en van de verzoeningscommissie doet verwerende partij volgende pertinente vaststellingen: *“Tevens wordt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke gevisieerdheid in een bloedvete ondermijnd doordat u drie ongedateerde attesten neerlegt – één van de dorpsoudste en twee van de verzoeningscommissie – waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Naast het feit dat documenten hoe dan ook slechts bewijskrachtig zijn indien ze ondersteund worden door geloofwaardige, coherente en overtuigende verklaringen, quod non in casu, en naast het feit dat de twee attesten van de verzoeningscommissie geen officiële hoofding en stempel dragen, dient ook vastgesteld te worden dat de tekst van het attest van de dorpsoudste enerzijds en het attest van de verzoeningscommissie ondertekend door A. R. (...) anderzijds in exact hetzelfde lettertype en dezelfde lettergrootte werden opgesteld, dat de eerste zin en meerdere andere frases exact dezelfde tekst betreffen, waarbij op bepaalde plaatsen zelfs exact dezelfde spaties worden gelaten tussen de woorden, wat hoogst merkwaardig is aangezien de beide documenten van verschillende personen afkomstig zouden zijn. Uit alles blijkt dan ook dat deze geenszins officieel ogende attesten met opzet gefabriceerd werden. Overigens weet u niet wanneer u de attesten van de verzoeningscommissie verkregen heeft, weet u niet hoe vaak deze commissie contact heeft gezocht met de tegenpartijen, en weet u niet wie de mensen zijn die in deze commissie zitten (CGVS B. (...), p. 10-11). Er kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat u die beweert eveneens groot gevaar loopt in de bloedwraak veroorzaakt door moorden gepleegd door uw neef, hiervan op de hoogte bent.”*

Omtrent de overige door eerste verzoekende partij bijgebrachte documenten motiveert verwerende partij het volgende: *“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort, wordt niet getwijfeld. De feiten gepleegd door uw neef K. (...), zoals gestaafd met een nieuwsbericht en kopieën van een aantal juridische documenten, staan hier op zich ook niet ter discussie. De attesten van de dorpsoudste van Margegaj en van de verzoeningscommissie werden hierboven reeds besproken. Het attest van een psychiater uit Skhodër bevestigt dat u een bepaalde psychische problematiek heeft, meer niet. Bovendien maakt dit attest duidelijk dat u voor deze gezondheidsproblemen in Albanië terecht kon voor verzorging.”*

Aangaande de door tweede verzoekende partij neergelegde documenten overweegt verwerende partij het volgende in de ten aanzien van haar genomen beslissing: *“Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Uw identiteit en nationaliteit en die van uw zoon staan voor het CGVS immers vast.”*

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen ernstige poging ondernemen om desbetreffende motieven *in concreto* in een ander daglicht te stellen. Ook met een loutere verwijzing naar een nota van Nansen d.d. maart 2018 over de beoordeling van de bewijsmiddelen inzake asiel (bijlage 2 van het verzoekschrift), werpen verzoekende partij geenszins een ander licht op de verschillende pertinente vaststellingen die verwerende partij doet in verband met de door hen bijgebrachte stukken.

2.2.17. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verwijzing van verzoekende partijen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig is in hun verweer. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Het verzoek van verzoekende partijen dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij verzoekende partijen hun nood aan internationale bescherming *in concreto* dienen aan te tonen. Verzoekende partijen blijven desbetreffend evenwel in gebreke.

2.2.18. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande

redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.19. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op voormeld artikel beroepen.

2.2.20. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.21. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9), en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 januari 2022 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.22. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.23. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT